

Herren med den forte Læbertasse.

(Fra Engelst).

I to Døgn havde Elspreset til Salt-Lake City dampet hen over de uendelige Prærier, og nu, da det kun var nogle Timer fra Bestemmelsesstedet, syntes det at ile af Sted med fordybte Fart. Udbendigt og indvendigt var alt bedækket af Præriens røde Støv. Bøger, Klokker og Samtaler havde for længe siden mistet deres Tiltrækningskraft, ja selv af at spille Kort var de rejfende bleven trætte.

Kun en af de mange, som befandt sig i Salovognen, var fuldtommen rolig og tilfreds. Af og til saa han ud gennem Vinduet, tog en Noterbog frem af en stor, fort Læbertasse, som han aldrig lagde fra sig, noterede noget og lagde derpaa Bogen tilbage i Taskest.

En ung, rød-blond Engländer med et opvakt, aabent Ansigt havde forgæves gjort forskellige Forsøg paa at faa en Samtale i Gang med ham. En lille, ung Dame med spansk Blod i sine Aarer sad ved siden af sin Fader og røg Cigaret, hvilket syntes at interessere den unge Engländer. De andre Passagerer talte om „money“ og halv-job. Det var allerede begyndt at stumme, da en farvet Opvarter kom ind og meldte, at Middagen var serveret i Restaurationsovognen.

„Spiser De aldrig til Middag?“ spurgte den unge Engländer.

„Nej,“ svarede Herren med den forte Tasse fort.

„Maa jeg ikke have den Fornøjelse at invitere Dem til Middag i Dag?“ sagde den gobhjerterde, unge Mand, som syntes, at hans Medrejsende saa fattig ud.

„Tak skal De have,“ løb Svaret, „men jeg foretrakker at lade være at spise til Middag og slippe for Besværet med at fordybe.“

Da Middagen var forbi, vendte Passagererne tilbage til Salovognen, tændte Cigaretterne og begyndte paany at spille Kort, efter at Lamperne var bleven tændte.

Blufselig gav det et stærkt Ryk i Toget, og det standsede. Derpaa løb der Stud, og det løb, som om et helt Regiment havde studt Salve omkring Vognene.

„Hvad er der i Vejen?“ spurgte den unge Engländer.

„Man har stoppet Toget for at plynndre os,“ sagde Herren med den forte Læbertasse.

Den unge, spanske Pige udskubte et Angstraa, sprang op som en Katet og tog et Halsbaand af Diamanter og Perler frem. Derpaa bøjede hun sig ned, tog Looget af en Spyttebakke, lagde Halsbaandet i den og tændte en ny Cigaret.

Den unge Engländer lo hjerteligt, men inden Lyden af hans Latter var døet bort, viste der sig en Mand i Ridsbentlæder og lange Støvler ved hjer af Vognbærene.

„Op med Hænderne!“ kommanderede en af Banditterne, og i samme Nu fløj alle Hænder i Vejret, med Undtagelse af den unge Engländer. Han mente at faa Anvendelse for noget, han opbevarede i sin Lomme, men en Angle fyste tæt over hans Hoved, og en barsk Stemme udbrød: „Op med Hænderne! Forsøger De paa at stoppe dem i Lommen en Gang til, saa hærger jeg, at Deres Moder aldrig mere faar Dem at se.“

Englænderen fandt det raabeligt at holde Hænderne i Vejret ligesom de andre.

„Nu, mine Herrer,“ sagde den, som syntes at være Bandens Anfører, „vil vi have en lille Indsamling til Forbed for de fattige. Jim, giv din Blygt.“

Jim begyndte sit Arbejde. Da han kom hen til den unge Dame, knæbde han et Par Knapper op i hendes Bluse for at se, om hun havde skjult noget Smykke. Saa bad han hende undskyldte, at han havde været saa nærgaaende, spærrede til Spyttebakken og git videre fra Passager til Passager.

Endelig kom han til den ordnappede Herre med den forte Læbertasse.

„Frem med Kontanterne!“ kommanderede den gamle Herre.

„Hør nu, løb Svaret. „Jeg er Handelsrejsende, og i denne Tasse har jeg 150 Dollars, som tilhører mit Firma.“

„Firmaet maa klare sig uden dem. Frem med Pengene!“

„Som De vil,“ sagde Manden og aabnede Taskest. „Jeg vil forresten kun sige Dem, at denne Vogn indeholder noget, som er tyve Gange mere værd

end den Sum. De vil ikke kunne finde det, hvis De ikke lover mig, at jeg maa beholde mine 150 Dollars; nu hører jeg Toget fra Salt-Lake City.“

„Jeg skal nok faa Munden paa Gang paa Dem,“ svarede Jim og holdt Revolveren for Panden af den Handelsrejsende.

„Holdt, Jim!“ raabte den anden Bandit. „Vi har ikke Tid til at standses om en saadan Bagatel.“

Derpaa henvendte han sig til Herren med Taskest og sagde:

„Hør nu, min Ven: De skal faa Lov til at beholde Deres Penge, hvis De straks siger, hvor den omtalte Sum findes.“

„Godd!“ Det er ingen Pengesum, men et Diamanthalsbaand, som ligger der i Spyttebakken.“

Fra de andre Passagerer hørtes en Rumlen af Udille, og den unge Engländer sænkede Hænderne og sprang op.

„Jim, pas paa!“ raabte Jims Stalbroder, og en Revolver rettedes mod den unge Mand.

„Sæt Dem, unge Mand,“ sagde Herren med den forte Tasse. „Det nytter ikke noget, at De ærger Dem!“

Den unge Mand satte sig ned igen, og Jims Ledsager tog Looget af Spyttebakken, tog Halsbaandet op og satte det i sin Lomme.

„Jeg beklager, at De er saa fed af det!“ sagde Jim til den grædende unge Dame.

„Hør, nu piber Toget!“ raabte han straks derpaa til sin Kammerat. „Nu er det bedst, vi forsvinder saa hurtigt som muligt.“

Et Minut senere hørtes Lyden af galopperende Heste; det var Røverne, der fjernede sig med deres Blytte.

Englænderen henvendte sig til Herren med Taskest.

„De er en rar Fjær!“ raabte han. „At misbruge en ung Dames Tillid paa den Maade! De elendige Yante!“

„Ja,“ sagde den anden af Passagererne, „han er en fejsk Ulsing. Men kald ham ikke Yante, for det er han ikke. Det vilde være mig en fand Fornøjelse at slyde ham en Kugle gennem Hovedet.“

Alle de andre Amerikanere samstemmede heri.

„Grad ikke, mit Barn, vi maa finde os i det uundgaaelige,“ sagde den unge Dames Fader. „Mine Herrer,“ han henvendte sig til de øvrige Rejsende; „det er et haarbt Slag for hende. Disse Diamanter havde en Værdi af 5000 Dollars, og vi var nu paa Vej til Salt-Lake City for at sælge dem, fordi vi behøvede Penge til Afbetaling af et Banklaan paa vor Ejendom. Nu ser det desværre ud til, at vi skal blive ruinerede.“

Ved disse Ord brast den unge Dame atter i Graad.

„Rejs Dem!“ sagde den hidfjænge unge Engländer til Herren med Taskest, „rejs Dem, saa at jeg i det mindste kan give Dem et Par forsværlige Ørefigener!“

„Holdt!“ raabte en fra den anden Ende af Vognen, „vi vil ikke slippe ham af Sigte, naar vi kommer til Bestemmelsesstedet, men lade Politiet tage ham; han er naturligvis i Kompagni med Røverne.“

Toget satte sig atter i Gang, og de Rejsende indtog paany deres Pladser og fordrev Tiden med at stirre bredt over til Herren med den forte Læbertasse. Det var næsten, som de frygtede for, at han stulde smelte eller opløses til intet. Han saa sig roligt om og sagde:

„Jeg indlader mig aldrig paa lange Fortællinger. Det ødelægger min Fordøjelse og kostar en Masse Pepsin-pastiller.“

Han aabnede sin Tasse, tog Noterbogen op, streg nogle Ord paa et Blad og rev det ud. „Ja,“ fortsatte han, „hvis nogen af Dem havde oplevet saa mange Kystelser som jeg, vilde han være af samme Mening.“

Derpaa henvendte han sig til den unge Dames Fader og sagde:

„Halsbaandet havde en Værdi af 5000 Dollars? Jeg løber det for 10,000.“ Med disse Ord stak han Haanden i Taskest og tog et Bunt Banknoter frem, som han overrakte den gamle Herre.

„Dg De, min unge Ven,“ sagde han til den unge Engländer, „De er et Bruschoved, men jeg kan godt lide Dem.“

Dg derpaa fortsatte han i en forretningssædlig Tone, idet han rakte den unge Mand nogle Banknoter og et Stykke Papir:

„Her er 1000 Dollars. I Morgen kl. 11 løber De 100 Alfier i det Sel-

skab, hvis Navn jeg har noteret paa dette Papir. De Penge, De vil tjene paa Alfierne, vil give Dem en god Start.“

Efter at have afleveret forskellige Summer til de andre Herrer, alle langt større end de røvede, tog han den unge Dames Haand og sagde:

„Min Frøken, jeg er Dem meget for bunden for Deres gode Indfald. Denne Tasse indeholder omtrent to Millioner Dollars, og stont jeg er Gjer af ti Millioner, vilde det dog have set galt ud for mig, hvis jeg var kommen til Salt-Lake City uden Penge. Her er mit Kort. Vær ikke bange for at strive til mig, hvis De en Dag behøver en Ven med lidt Kontanter. Nu vil jeg tage mig en lille Lur, thi jeg er trætt, og Svøen er godt for min Mave. Den hjælper paa Fordøjelsen, og jeg sparer Penge, som ellers vilde gaa med til Pepsin-pastiller.“

Vent kun.

J. S. Welhaven.

Barnet raabte i Hungerensød: „At, kæreste Moder, giv mig Brød!“

Dg Moder sagde: „Giv Tid, min Stat!“

nu vokser Kornet ved Dag og Nat.“

Dg atter den samme Klage lød: „At, kæreste Moder, giv mig Brød!“

Men Moder sagde igen: „Giv Tid! nu høste vi Kornet med megen Fjil!“

Dg da nu Kornet var kommet i Lø, streg Barnet af Sult efter Brød paany.

Dg Moderen sagde: „Ja, vent et Gran! nu skal der tørres, det bedste vi kan.“

Dg da der var tørret en dngtig Stund, streg Barnet igen med sin hungerige Mund.

Dg Moderen sagde: „Nu skal du faa; i Morgen lade vi Møllen gaa.“

Dg da nu Karret var malet fuldt, streg Barnet paa Brød i den hørste Sult.

Dg Moderen sagde: „Det har ej Nød; nu skal der æstes og bages Brød.“

Tilfjil blev intet raabt og sagt; thi Barnet var dødt, da Brødet var bagt.

Franst Klosterstandale.

Hvorledes Nonnerne opdrager Børn. Dyrørende Mishandlinger.

Franst Blade bringer Meddelelser om en ny og meget ondartet Klosterstandale. Efter de hidtil fremkomne Oplysninger har Sagen følgende Sammenhæng:

For omtrent fets Aar siden bøde i Paris en fattig Kone, hvis Mand havde forladt hende. Hun efterlod sig fire Børn, af hvilke det yngste var 8, det ældste — en Pige ved Navn Rose — 17 Aar gammel.

Med beundringsværdig Energi arbejdede Rose for at staffe sig og sine Søskende Udkommet. Børnen blev snart den unge Pige for tung, og efter en Prækt Raad anbragte hun saa sine to Søstre Jeanne og Blanche, der den Gang var henholdsvis 11 og 9 Aar gamle, i et Nonnekloster i Bretagne.

De Bred, Rose senere erholdt fra begge Smaa-pigene, strømmede over af Tilfredshed med Klosterlivet. Men under et Besøg, Rose i Fjor aflagde i Klosteret, forfærdedes hun over Børnenes sygelige og lidende Udseende. Hun fik imidlertid ikke Lejlighed til at samtale i Enrum med sine Søskende, og Klosters fremme Søstre forstod at berolige hende ved Erklæringer om, at Bleggheden og det faagelige Udseende var „noget, der hænger sammen med Opvæksten.“

Rose rejste saa hjem i den Tro, at hendes Søstre havde det hyggeligt og godt i Klosteret. Forst for et Par Uger siden erholdt hun Klarched over Sagernes virkelige Bestaaenbed. Fra det Bureau, der havde stoffet Børnene Optagelse i Klosteret, modtog hun nemlig en skriftlig Meddelelse om, at Blanche pludselig var bleven syg, og at de fremme Søstre derfor vilde sende hende hjem.

Sammen med flere af sine Besendte indfandt Rose sig paa Banegaarden

ALABASTINE En holdbar Vægdekledning.

INGEN KALSOMINE.

Danner en ren og varig Dækning og behøves ikke at tages af for at fornyes Tid efter anden. Det er et tørt Pulver, færdigt for Brug ved at blandes med koldt Vand.

TIL DEM DER BYGGER.

Vi er Fagmand i Behandling af Vægge. Skriv og se hvorledes vi, uden Bekostning for Dem, kan hjælpe Dem med at faa smukke og sunde Hjem.

ALABASTINE COMPANY, Grand Rapids, Mich.

for at tage mod Søstere. Det viste sig, at Blanche, der ledfagedes af en Nonne, var saa syg og elendig, at hun ikke ved egne Kræfter formaaede at rejse sig fra sin Plads i Rupeen. De Medrejsende oplyste, at Nonnen havde ladet det ulfkelige Barn sidde ubevægelig i Rupeen uden at give det noget Mad eller Drikke under hele den femten Timer lange Jernbanetur.

Da man løstede Blanche ud af Vognen, opdagede Rose, at Barnet havde et stort, tun halvbløgt Saar i Panden. Nonnen paastod, at Saaret stibtes et Fald, men da den Stare Menneker, der var stillet sammen, ikke vilde tage til Tælle med denne Forklaring og begyndte at indtage en truende Holdning mod hende, fandt hun det klogest hurtigst muligt at forsvinde.

Blanche befandt sig i en strækkelig Tilstand. Man havde ladet hende gaa med det samme Linned, indtil det bogstavelig talt faldt af hende, og naturligtvis var hun derfor i umaadelig Grad befængt med Udsj. Utallige blodunderløbne Strimer rundt om paa Legemet vidnede tilstrækkeligt om, hvor barbarisk Nonnerne havde praktiseret Prægelsystemet. Ernærningen havde derhos været slet og utilstrækkelig. En Gang havde de fremme Søstre bredet det til slet ikke at give Barnet noget at drikke fire Dage i Træk.

Fra den Prækt i Paris, der hævdede „Alitier“ til Klosteret, fik de fremme Søstre Underretning om, hvilsten ubehagelig Opfigt Blanches Staaen vakte i Paris. For om muligt at sætte Nonnernes Færd i en bedre Belysning blev Jeanne kommanderet til at sende Rose et Brev, hvori Blanche skildredes som et hysterisk og uregerligt lille Bæsen, der havde beredt de fremme Søstre megen Sorg og Fortræd. De Saar, der fandtes paa hendes Krop, stibtes, hed det, ingenlunde Mishandlinger. Blanche havde faaet dem ved at falde ned ad Trapper eller stude mod Møbler, naar hun stormede vildt omkring i Klosteret.

Men Brevet gjorde ikke den tilfjægte Virkning. Rose svarede med en kategorisk Fordring om, at Jeanne øjeblikkeligt skulde sendes hjem. Nonnerne maatte give efter, og for nogle Dage siden indtraf Jeanne — ligeledes syg og lidende — i Paris. Dagen før hendes Antkomst var Blanche død af Svindot.

En retslig Undersøgelse af Forholdene i Klosteret er nu indledet og har allerede dragt uhyggelige Resultater. Alle de Smaa-piger, Klosteret har taget under sin Varetægt, behandles paa den mest barbariske Maade. De seer i smaa, fugtige og ufunde Rum, faar daarlig Føde i knappe Rationer, maa arbejde atten Timer om Dagen og kommer aldrig ud i det Fri. Udspreddelse lendes ikke, kun Andagtsøvelser paa Kommando. For de mindste Forsælsler dikteres forporlige Reveller med jernbeslaaede Stokke eller Indespærring i Kælderrum.

For de Klerikale kommer beane Klosterstandale højt udelejlighet netop nu, hvor Spørgsmaalet om den praktiske Gennemførelse af Loven mod Kongressionerne staaer paa Dagsordenen.

Advertisement for 'MONEY HAND' by Watkins, featuring an illustration of a man and text about medical products.

Advertisement for 'PATENTS' by Scientific American, featuring a large 'PATENTS' logo and text about patent services.

Advertisement for 'Stem-Wind' Uhr og Kjæde, featuring an illustration of a watch and text about timepieces.

Advertisement for 'DON'T BE FOOLED!' featuring an illustration of a person and text about Rocky Mountain medicine.

Advertisement for 'Symaskiner' (Sewing Machines) by Billige Priser and Gode Maskiner, featuring an illustration of a sewing machine.

Advertisement for 'Danstieren' No. 1 and No. 2, featuring an illustration of a sewing machine and text about the brand.

Advertisement for 'Danstieren' No. 2, featuring an illustration of a sewing machine and text about the brand.

Advertisement for 'Danish Luth. Publ. House' featuring an illustration of a sewing machine and text about the publisher.

Døvhed helbrededes

ikke ved noget Middel, før „Actina“ opdagedes.

Advertisement for 'ACTINA' featuring an illustration of a bottle and text about its benefits for deafness.

Actina sendes paa Prove, portofrit. Besøg os eller skriv til os om Deres Tilfælde. Vi giver Raad frit og absolut Revis for Helbredelse.

Advertisement for 'FRU OLSENS VÆRDIFULDE SALVE' featuring an illustration of a woman and text about the salve's benefits.

Fru Olsens Salve er udmerket for brandsaar, bylder, gamle saar, eczema, skjogssop, saare brystvorter og alle andre hudsygdomme.